

Усі світи не більш моєї діжки.
В матерії свій вимір — галасливість.
Найбільший вилов, хто — на слово ловить.
Слабке оманне, в нім підступна дужість.

Півсонний грию тіло без одежі.
Всі царства за оцю ласкавість мляву.
Посілість, недосяжна й королеві, —
Дивитися, як тінь від діжки довша.

Лиш зір, — Атлант, — усе буття тримає,
Що в формах різновимірних струмує.
Остання ланка — та, що і первинна,

Вона — межа й основа існування.
Які присутні — сонце, краплі, пил.
Не діжка — Абсолюту вже стопа.